

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Σ' αυτή την πόλι, φίλε μου υπάρχουν δύο είδων ανθρώποι. Έκείνοι που κλέβουν και εκείνοι που κλέβονται...
— Σας κλέψανε τίποτα;
— Όχι, πρὸς τὸ παρόν...
— *Α! τότε... ξέρω ποιὸς ἔσθε! ...

Στὸ χαρτοπαίγιο :

— Πῶς τὰ πήγες μετὸ χιλιάρικο πού σοῦ δάνεισα; Γέννησε τίποτα;
— Γέννησε δύο ἑκατοστάρικα... Πέθανε ὁμως ἡ... μάννα τους!

Στὸ δικαστήριο :

— Ὅκτὸ ἑτῶν παιδί και κλέβεις;
— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἄρρωστος αὐτὲς τὶς ἡμέρες, κύριε Πρόεδρε, και μ' ἔστειλε ἔμμενα στή δουλειά, ὅσο νά γίνῃ καλά... *

Τ' ἀμίμητα.

Ὁ μικρὸς ὑπάλληλος.—Κύριε, ἔξω περιμένει ἕνας κύριος μετὰ μαῦρο μουστάκι.
Ὁ Προστάμενος (ἀφηρημένος).— Πές του νά ρύγῃ. Δὲν χρειάζονται ... μουστάκια! ... *

Οἱ Νεόπλουτοι

Σὲ κάποιον νεόπλοτο εἶπαν νά προσφέρῃ κάτι γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνάγκη ἐνὸς φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος. Ἐκείνος δέχτηκε εὐχαρίστως καὶ ἔγραψε ἕνα τσέκ γιὰ 100 λίρες.
— Μὰ δὲν τὸ ὑπογράψατε, τοῦ εἶπε ὁ εἰσπράκτωρ.
— Δὲν πειράζει προτιμῶ νά μείνω ... ἀνώνυμος! ἀπάντησε ὁ νεόπλοτος. *

Μπσηχτή

Τὴ στιγμὴ πού ὁ σύζυγος φεύγει ἀπ' τὸ γραφεῖο του, ἡ γυναίκα του τοῦ δίνει ἕνα μικρὸ δέμα.
— Τί εἶνε αὐτό, ἀγάπη μου; ρωτᾷ ὁ σύζυγος.
— Εἶνε ἕνα τονατικό γιὰ τὰ μαλλιά, ἀπαντᾷ ἐκείνη.
— Καί τί θὰ τὸ κάνω;
— Δὲν εἶνε γιὰ σένα. Εἶνε γιὰ τὴ δακτυλογράφο σου. Τὰ μαλλιά της μαδοῦν τρομερὰ .. ἀπάνω στὸ σακκάκι σου!

*Έκανα πρωτὶ-πρωτὶ, ἀπὸ μιὰ ὥρα μιὰμιση ὥρα μονόζυγο και δίζυγο.

Πῶς ὁ Δαυὶδ ἔφαγε τὸ Γολιάθ;
Ἔτσι ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ τοὺς πελώριους συναδέλφους μου. Οἱ δουλεῖς μας ἦταν τρεῖς ἐκεῖ πέρα:
Σπαθί, σκόπευσις, ἱπλευτική.

Στὸ σπαθί μ' ἔρωσαν νὰ δὴν ὄγκο τους.
Μιὰ μέρα μου κατέβασε ἕνας μιὰ «δευτέρου τοῦ βραχιόνου», πού μου πέταξε τὸ σπαθί και μ' ὄλο πού δὲν ἐβόζην τὰ σπαθιά μας— ἦταν ἀπὸ τσέρκι, σπαθιά ἀσκήσεως—μ' ἄνοιξε τέτοια πληγὴ, πού με πήραν γιὰ τὰ καλά τὰ αἵματα. Ἐτίγη και με ράψανε. Στὴ βολὴ περιστρόφου τὰ κατάφερα καλύτερα. Στὴν ἱπλευτικὴ ὁμως σὲ λιγάκι τοὺς ἄφησα ὄλους πίσω. Ἐφθασα νὰ πηδῶ τοὺς βαρεῖς σὺγγαροῦς τοῦ στρατοῦ ὡς ἕνα μέτρο και τριάντα ἕψος. ν' ἀφιππεύω ἀσταρπιαία μπροστὰ στὸ ἐμπόδιο, νά χτυπῶ τὰ πόδια μου κάτω μαζί με τ' ἄλογο και νά πηδῶ στὴ γῆ του, ὅταν κ' αὐτὸ πηδοῦσε τὴ βαλβίδα, νά κάνω πράγματα ἐπικίνδυνα, με μιὰ λέξι, πού θέλατε οβελιτέτα μαζί και δύναμη. *

Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ προσόντα μου ἦταν πὸς ἀγάπησα τ' ἄλογο και τὰ κατάλαβα καλά. Ἄρχισα νὰ νοιώθω ἄμεσα τὸ εὐγενικὸ αὐτὸ ζῶο και νὰ μπαίνω στὴν ψυχολογία του. Αὐτὸ τὸ αἶσθημα τὸ πλοῦσιον σιγά-σιγά και με κάποια στοιχειώδη θεωρητικὴ μελέτη, διάβασις ἱππολογίας. Ἐκεῖ μέσα βρήκα διατυπωμένη με τὴν ἐπιγραμματικὴ ἑραλδικὴ τῆς διδασχῆς, τὴν ὁμορφίαν του: «Κεφαλή προβάτου, τράχηλος, πόδες ἐλάφου, μαλλιά, στήθη, γλουτοὶ γυναικός». Ἀγάπησα τὴ φόρμα του, πού εἶνε ὁ θρίαμβος τῆςκαμπύλης, ἀπέραντη πρόκλησις στὸ χᾶδι, μὰ και τὴν ἀπέραντη νοημοσύνη του. Ἄρχισα νὰ ξεχωρίζω πὸς κάθε ἄλογο δὲν εἶχε μονάχα τὸ δικὸ του σκαρὶ, τὸ σουλοῦπι του, μὰ και τὴν ψυχὴ του και τὴν προσωπικότητά του. Εἶχε τὴς ἀδυναμίες του, τὰ γούστα του και τὸν τρόπο πού ἀντιδρούσε. Τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον μου γέννησαν τὰ «δύστροπα»—τ' ἄλογα ποὺκυρταν μέσα τους μιὰ ἐμφυτη κακία, ἕνα μίσος στὸν ἄνθρωπο και μιὰ ἐγκληματικὴ διάθεσι ἀρκετὰ φανερή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΠ' ὉΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὴ Μαδαγασκάρη, τὰ παιδιὰ δὲν παίζουν, ὅπως σὲ μᾶς και στοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς Εὐρώπης, τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τους. Κάθε παιδί, ἀρσενικὸ ἢ θηλυκὸ, ὅταν συμπληρώσῃ τὸ 18ο ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶνε ἐλεύθερο νὰ διαλέξῃ ὅποιο ἐπώνυμο θέλει νὰ πάρῃ. *

Σύμφωνα μ' ἕνα πολὺ παλιὸ ἔθιμο, κάθε σπίτι, μικρὸ ἢ μεγάλο, στὴν Ὀλλανδία, πρέπει νά ἔχη μιὰ πόρτα διαζωῶς κλειστὴ, τὴν ὅποια κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξῃ. Ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνοίγεται μόνο τὸ γάμο ἢ στὴν κηδεία ἐνὸς ἐνοίκου τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ ἄρχαῖο αὐτὸ ἔθιμο κανεὶς ὡς τώρα δὲν σκέφτηκε νά τὸ καταργήσῃ στὴν Ὀλλανδία και εἶνε μέχρι σήμερα ἐκεῖ σεβαστὸ ἀπ' ὄλους τοὺς κατοίκους της. *

Ὁ Ἀμερικανὸς ὀδοντοίατρος Τζιμ Χάρμπσον, σ' ἕνα εἰδικὸ βιβλίο του πού ἐξέδωσε τελευταία στὸ Σικάγο, ἐκφράζει τὴ γνώμη ὅτι τὰ ὄφραϊστερα και τὰ πιὸ γερά δόντια σ' ὄλο τὸν κόσμο τὰ ἔχουν οἱ Ἄγγλοι. *

Ὁ Γερμανὸς ἐξερευνητὴς Φάμος, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε τελευταία ἀπὸ ἕνα πολυτελὲς ταξίδι στὶς τροπικὲς χῶρες τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἀνεκοίνωσε ὅτι ἀνεκάλυψε ἐκεῖ, μερικὰ πολὺ περιεργὰ γιὰ τὴν εὐαισθησία τῶν δέντρα.

Τὰ δέντρα αὐτὰ, φυτρώνουν μόνο μέσα σὲ μεγάλες σπηλιές τῶν παρθένων δασῶν τῆς νοτιοδυτικῆς Ἀφρικῆς και ἰδίως τῆς περιοχῆς τῆς «Χρυσῆς Ἀκτῆς» με ἐλάχιστο δὲ φύσημα τὸ ἀνέμου, μαραινόνται και σὲ λίγες ὥρες πέφτουνε ὁλόκληρα κάτω, σάν ἄνθρωποι πού παθαίνουν... συγκοπή τῆς καρδιάς. *

Στὴν Ἰαπωνία, πρὶν στεφανα, ὠθοῦνε οἱ νεόνυμφοι, ἢ μητέρα τῆς νύφης, φροντίζει νά κἀνῃ ὄσα παιχνίδια εἶχε ἢ κόρη της τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμα παιδάκι.

Ἡ στάχτη πού θὰ μείνῃ ἀπὸ τὸ κἀνῃμο αὐτὸ, τοποθετεῖται σ' ἕνα πολύτιμο βάζο, και χαρίζεται ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς νύφης στὸν γαμπρό, μετὰ τὴν στέψη. *

Στὴ Γενεὴν ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος, ἡλικίας πενήντα ἑτῶν, ὁ ὁποῖος ζῇ ὕστερα ἀπὸ σαράντα ἐπ' ἔχειρησιν, πού ἰδέσθῃ σὲ ὅλη τὴ ζωὴ του. Ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἔχει χέρια, εἶνε μ' ἕνα πόδι, χωρὶς στομάχι και χωρὶς δόντια! Καὶ ὁμως ζῇ!.. *

Σ' ἕνα μέρος τῆς Κεντροῦς Ἀφρικῆς, ἀπὸ ἐκεῖνα στὰ ὅποια δὲν ἔχει ἀκόμα εἰσχωρητὸς ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς, κάθε ἄγιος ἔχει τὸ δικαίωμα νά σκοτώνῃ ἀπὸ μιὰ σύζυγο τοῦ τὸ χρόνο!

Οἱ ἄγιοι αὐτοὶ ἔχουν πολλὰς γυναῖκες, ἐκείνην δὲ πού σκοτώνουν τὴν ἀντακαθιστὸν ἀμέσως με ἄλλον.

Τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου της, στὸ σπίτι τοῦ ἀγίου γίνεται μεγάλο γλέντι, στὸ ὅποιο τὴν μεγαλύτερη εὐθυμία δίδχουν οἱ ἄλλες γυναῖκες τοῦ ἀγίου!.. *

Ὁ Ἄγγλος δημοσιολόγος Σερ Ἐδουαρδὸ Ἀρνολδ, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε ἀπὸ πολυτελὲς διαμονὴ στὴν Ἰαπωνία, τῆς ὁποίας ἐμελέτησε τὴ ζωὴ και τὰ ἔθιμα, σὲ μιὰ διαλέξει του τελευταίως στὸ Λονδίνο, ἀνεκοίνωσε ὅτι ἡ Ἰαπωνικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει οὔτε λέξεις, οὔτε ἐκφρασεις ὑβριστικῆς, ὅπως οἱ ἄλλες γλῶσσες τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἕνας Ἰάπωνος θέλῃ νὰ προσβάλῃ τὸν ἀντίπαλό του, μπορεῖ νὰ μεταχειριστῇ τὴ λέξι «ἄνθρωπος» πού εἶνε ἀρκετὴ διὰ νὰ τὸν θίξῃ. Σὲ μεγάλες δὲ στιγμὲς ῥεθετισμοῦ οἱ Ἰάπωνες μεταχειρίζονται μετὰ τοὺς τρεῖς λέξεις «Ἀρχεῖ! Ἀρχεῖ! Ἀρσε με!» πού θεωροῦνται πολὺ προσβλητικῆς γι' αὐτοὺς. *

Τὸ ἄρχαῖο ἔθιμο τῆς καύσεως πῶν χερῶν, πού ἐτηρεῖτο με μεγάλο σεβασμὸ στὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, διατηρεῖται ἀκόμα και σήμερα σὲ μερικῆς φυλῆς, ἡμίαιρες τῶν Ἰνδιῶν και τῆς Κεντροῦς Ἀφρικῆς.

Κατὰ τὸ ἔθιμο αὐτὸ, ὅπως και στὴν Ἀρχαία Αἰγυπτο, ἀμέσως μετὰ τὸν ἐνταφισμὸ τοῦ συζύγου, ῥίχνουν σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά πού ἀνάβουν κοντὰ τὸ τάφο του, τὴ χίρα, ἢ ὅποια βρίσκει ἔτσι τραγικὸ θάνατο κοντὰ στὸ πεθαμμένο σύζυγο τῆς.

Μὲ τὸ κἀνῃμο αὐτὸ, καθώς πιστεύουν οἱ ἡμίαιροι τῆς Ἀφρικῆς και τῆς Ἀσίας, ἀποδεικνύεται ἀπ' ἐνὸς ἢ ἀρροσίσας τῆς συζύγου πρὸς τὸν ἄνδρα, συγχρόνως δὲ γίνεται γιὰ νὰ μορῆ νὰ εἶναι μαζί του στὸν ἄλλο κόσμο και νὰ...τὸν περιποιήται!

